

videli. Skrátim to, potom mi na veľmi dlhý čas dali pokoj. Ale spomienky to nevymazalo. Pre tých idiotov som často plakával, až ma pomaly chytala hystéria. Nenávidel som ich. Hrozne nenávidel. Nedokážem sa prinútiť napísať všetko, stále to vyvoláva nepríjemné spomienky. Človeka aj prechádza chuť do života. Ale našiel som si únik, a tým boli a

“NEPOČUŤ TEN PLAČ”

stále sú knihy a písanie. Prestával som sa nimi trápiť, lebo na každého raz dôjde. A keď sa teraz na to tak spätne pozerám, mal som pravdu. Vrátilo sa im to. Jedného vyhodili zo strednej a druhý od toho nemá ďaleko. Ďalšiemu sa stalo to isté, čo kedysi mne, rodičia sa mu rozvádzajú. A ďalší asi skončí na ulici. Niežeby som im to pôvodne prial, ale aspoň teraz vidia, ako som sa ja vtedy cítil. A týmto aj vám ostatným, čo ste šikanovaní, chcem povedať, že aj keď neskutočne trpíte, kašlite na nich. Keď uvidia, že si z toho nič nerobíte, a dokonca aj napriek tomu budete šťastní, dajú vám pokoj. Im sa to raz všetko vráti a vy sa budete len smiať. Neutahujte sa do extrémov, existuje aj iný únik. Aj keď nepočuť

ten plač, raz budú plakať tí, čo vás k slzám dohnali. Nie ste o nič menej ako oni, vy ste dokonca viac, lebo ste tí dobrí, čo sa neznížili na ich úroveň. Postavte sa tomu, netrápajte sa tým, oni vám len závidia tú odlišnosť. Výnimočnosť. Majte sa nádherne a žite svoj život tak, ako ho chcete žiť.

VILO

Tí, ktorí šikanujú ale aj tí ktorí sú šikanovaní sú aj medzi nami. Spoveď jedného z nich si môžete prečítať...

Ja vlastne ani neviem, kde mám začať. Zažila som šikanu, ktorú neprajem nikomu.

Celé sa to začalo vlastne už v škôlke, ale neriešila som to, lebo som bola malá. Myslela som si, že to skončí, ale mýlila som sa. To „pravé orechové“ sa udialo na základnej škole. Bola som štvrtáčka a začali do mňa žiaci rýpať. Šikanovali ma psychicky, ale aj fyzicky. Spočiatku som nevedela, čo mám robiť, plakala som. Potom som si však uvedomila, že podriaďovať sa nemá cenu. Zašla som aj za riaditeľkou školy, ale tá s tým nič nerobila a ani učiteľia nie. Skôr mňa považovali za blázna, a tak som sa ocitla pri psychologicke, ktorá ale potvrdila, že som úplne v poriadku. Keďže sa nikto tým nezaoberal, povedala som si dosť a začala som konať tak, ako to bolo potrebné. Postavila som sa všetkým, kto proti mne bol. Zrejme Vám to príde prehnané, ale to, čo napíšem, nie je prehnané, skôr je to krutá realita. Bola som SAMA proti polovici školy. Keď som prišla do školy, začal výsmech a ponižovanie. Najprv som sa ukrutne bránila, ale

(síce neskoro, ale predsa len) som ich začala ignorovať a začala som hrať takzvanú „hru“, kde som si začala uťahovať z toho, čo o mne hovorili a snažila som sa neriešiť ich. Neskôr sa ma občas nejaký učiteľ zastal, ale boli to výnimočné prípady. Nepoddala som sa, jednoducho som začala bojovať a vytrvala som až do konca.

Chcem povedať len toľko, že tí, ktorí šikanu zažívajú, alebo ju zažili, NIKDY sa nevzdávajú, pretože

NÁDEJ UMIERA POSLEDNÁ!

XYZ

SLOVO, KTORÉ URČITE VŠETCI POZNÁTE